

ten av 1840- inpå 1850-talet utfördes för att bestämma en meridianbåge från Odessa till Nordkap. Inom det svenska området leddes dessa mätningar av vår fader.

Från denna tid berättade farbror Mortimer oss en liten lustig historia om vår mor och hon en om honom. Vår mor hade sommaren 1851 rest upp till Haparanda för att hälsa på sin man. Under vistelsen därstädes gavs en supé för stadens honoratiories och en del från Torneå överkomna finnar. Valfägnaden ville icke komma i gång utan att den unga frun utvecklade ett intensivt arbete för att truga sin gäster, men väl vid borden gävo de sig god tid att tillfredsställa törst och matlust. Till vår mors förskräckelse utbrast då farbror Mortimer på sin bästa oförfalskade lundadialekt, att "Haparandaborna äro som våra skånska svin, man får draga dem vid öronen till hon och vid syansen därifrån".

Bland gästerna befann sig även den finske tullförvaltaren i Torneå, som visade den unga, vackra värdinnan en påfallande beundran. En tid efteråt kom en gammal gumma från Sydsverige upp till vår mor och ville sälja vadstenaspetsar. Då ingen kommers blev av, brast gumman i gråt och yttrade, att hon gjort så dålig handel, att hon knappt visste, hur hon skulle komma hem. Annat vore, om hon med sina spetsar kunde komma in i Finland, men det gick ej för tullen. Vår mor erbjöd sig då att hjälpa gumman, packade spetsarna i sin koffert och for på middagen över till Torneå. Vid bryggan möttes hon av den artige tullförvaltaren, som frågade, vad som beredde staden lyckan att få se fru professorskan. Vid vår mors svar, att hon farit över för att smuggla in ett parti spetsar, som lågo i den medförda kofferten, brast den galante tullförvaltaren i skratt och befallde ett par tullvaktmästare att genast taga kofferten och bära upp den till gästgivaregården, där vår mor uppgivit sig ämna bo. Efter några timmar